

Poletíme? vydali eponymní album s podtitulem **Skupina dobře vypadajících mužů**. Dovolil jsem si do titulku přidat písmeno, protože jakkoliv kapela na desce odvádí takřka stoprocentní výkon a nasazení, přeci jen je patrné, že produkuje spíše spotřební zboží, než umění. Nabízí se mi několik srovnání, i když všechna trochu kulhají – například fenomenální hity Lokálky zůstaly většinou hity jen pro ty, kdož znali originály. Ale pokud je dostatek inspirace, proč jí neplýtvat. Základem zvuku kapely je swing či jazz, notně ale upravený do podoby, jaká muzikantům evidentně sedí pro potřeby jejich vyjádření. Jsou méně precizní a staromilšší než například Original Indigo, v instrumentaci jsou pestřejší než Banjoband I. M., co se týče originality textů a civilnosti projevu zpěváka, tak to zase trochu zaostávají za Ponožkami pana Semtamřuka. Celkový sound Poletíme? trošku připomíná slovenskou kapelu Lojzo. Ale ze všech formací něco – to dobré – skupina Poletíme? má, a to je, myslím, ta nejlepší vizitka. Pokud bych tvořil hudební žánrové škatulky, vzal bych novou a označil jí jako punkswing.

Většina skladeb pádí rychlým tempem, dominují nejrůznější dechové nástroje, zpěvák chrlí svoje texty s jasným cílem především sdělit obsah, než zaujmout technikou zpěvu. Z jednotného stylu většiny skladeb (typické jako vzorek jsou *Mařena* a *Fousy* jak hudbou, tak texty) se vymyká skladba

Písnička pro Makrelu

svou ztišenou intimitou, ze které pak text a jeho recitace působivě ční. I mezi spotřebním zbožím prostě najdete originál s vlastnoručním podpisem. Na druhé straně pak jsou

Vlézt v les

a

Duch

, kde se chaos a kontrast, původně asi záměrný, nepodařilo zvládnout a skladby jsou jakoby roztrhané do několika nesouvislých etud a nepřehledné. Ani booklet s textem v ruce nepomůže. V textech kapela řeší zdánlivě okrajové situace, do kterých se ale může dostat každý a skupina nabízí přímočará, pro někoho možná trošku nekonvenční či neslušná řešení, ale nakonec to může fungovat, viz písně *Mám depresi rád*, *Sado maso*, *Zlej chlapeček* nebo *Když se dva opijí*. Nelze nezmínit geniálně parodickou

Amore e mare

, ukazující, že si kapela doopravdy na nic nehraje, do ničeho se nestylizuje a že jí je tento druh humoru vlastní, současně ale, že zná (hudební) prostředí, ze kterého si dělá legraci a ve kterém působí.

Celkově vzato – příjemná, mírně jazzová muzika s prvky městského folklóru, podaná nevázaně a vesele. Vzbudí ve vás chuť poslechnout si kapelu živě, a to i opakovaně (nejlépe v baru po půlnoci, ale i koncert bude ok), ale na CD bude po pár přehráních sedat prach. Další CD si ale zase asi koupíte. A tak to se spotřebním zbožím má být.